

Lumina răsăritului în București

Lumina răsăritului, caldă, îmbrățișează acest oraș prăfuit,
căzut sub înjurăturile propriilor locuitori,
au plecat unii în larga lume, au rămas ceilalți
să înjure mai departe și pentru cei plecați,
cât îi ține gura, ba au luat și din limbile lumii în călătoriile lor,
de altceva nu au avut bani, în librării nu au avut gând să între,
dar au adunat înjurătura căzută pe stradă
și ce mai era aruncat de alții, era bun pentru ei să aducă acasă.

Lumina răsăritului, ireală, în frumusețea sfârșitului de vară,
nebună ca o îndrăgostită fără scăpare, mângâie acest oraș,
care, cu cât mă dezamăgește mai tare, cu atât
mai multă iubire arunc peste el, oriunde merg,
chiar și pe orice nu îmi doresc să văd,
trec privirea mai repede,
mai departe, să nu mi se rănească grav.

Lumina răsăritului, albă, triumful viitorului
pe care îl întrezăresc pe razele din soare
vorbindu-mi despre inutilitatea dezamăgirilor prezentului,
adevărul acolo doarme, înfășat în promisiunea
lui mâine și poimâine și ce urmează după ce noi
vom fi pietrele de temelie, vom deveni, deodată
liniștiți, purtând în buzunarul de la inimă, în eternitate,
iubirea pentru acest oraș.